

Ağrı Güney Yüzü Kış Faaliyet Raporu

Tarih: 19 – 27 Şubat 2011
Yer: Doğubeyazıt / Ağrı
Rota: Eli Köyü – Klasik güney rotası – Eli Köyü
Tr: Kış Ekspedisyon Tırmanışı
Ekip: Volkan akır (L) (İTDAK), Sinan Kutlutan (DAG)
Hava: İlk gün hariç tüm günler kar yağışlı, zirve günü sabah saatleri sisli
Malzemeler: Kask, kazma, krampon, kişisel emniyet malzemeleri, 30m yarım ip, 2 buz vidası, 1 abalakov, perlon ve yardımcı ipler
Faaliyet süresi: 19 Şubat 14:00 rotaya giriş. 24 Şubat 14:00 zirve. 25 Şubat 15:30 rotadan ıkış.

Not:
1_ Ağrı dağı 2. derece askeri yasaklı bölge. Doğubeyazıt Kaymakamlığı'ndan izin alınması gerekiyor. Bu izin ile jandarmaya iletiliyor. Rotaya girmeden Doğubeyazıt'da jandarmaya gidip tebliğ-tebellüğ formlarını doldurmak gerekiyor. Faaliyet boyunca hergün, günde 1 defa 156 alo jandarmaya bilgi vermek ve inince ile jandarmada rapor yazmak gerekiyor.
2_ Ağrı havaalanında uçuşlar teknolojik yetersizlik nedeniyle kışın sık sık iptal edilebiliyor. Kars bu konuda daha iyi. Kars'dan Doğubeyazıt'a ulaşım yaklaşık 2 saat sürüyor.
3_ Yanımızda hedik olmadığından aşırı batac kar, kamp yükü ile bizi çok zorladı.

Koordinatlar:

Eli Köyü (2.068m)	N 39° 37' 55,6" / E 44° 14' 20,4"
Dozerler	N 39° 39' 58,9" / E 44° 16' 12,5"
3.200m kamp alanı	N 39° 40' 26,8" / E 44° 16' 15,3"
3.800m kumluk kamp alanı	N 39° 41' 03,6" / E 44° 16' 49,9"
4.200m kamp alanı	N 39° 41' 23,5" / E 44° 17' 04,1"
5.137m Ağrı zirve	N 39° 42' 06,9" / E 44° 17' 54,2"

Mevkii formatı HDDD° MM' SS,S"
Harita modeli WGS84

Fiyatlar:
SAW – Kars gidiş-dönüş Sunexpress 150TL
Kars – Doğubeyazıt servis 25TL
şehiriçi transport desteği 250TL (toplam)
İsfahan Otel 20TL (Sadece oda)
Doğubeyazıt – Iğdır minibüs 5TL
Olimpos Otel 35TL (Oda&kahvaltı)
Iğdır – Kars servis 20TL

zet:

19 Şubat: İstanbul Sabiha Gökçen havaalanından 6.45 uçağı ile Kars'a 8.30'da ulaştık. Servis ile 11.00'de Doğubeyazıt'a gelip, bize transport ve diğer Őehir yardımlarında bulunan Cuma (544 638 82 11) ile buluştuk. nce ile jandarma'ya gidip Abidin astsubay ile izin işlemlerini hallettik ve tebliğ-tebellüğ formlarını doldurduk. Sonra yemek yiyip, giyinip, fazla malzemeleri Cuma'ya bıraktık. Cuma bizi minibüs ile Doğubeyazıt'dan 45 dakika mesafedeki

Eli Köyü'ne bıraktı. 14:00'de belirgin yoldan yürümeye başladık. 16:30'da hava kararırken 2.600m'de ilk kampımızı attık. Yürüyüş boyunca yağış ve rüzgar yoktu.

20 Şubat: Sabah kalktığımızda gece yaklaşık 15cm kar yağmıştı. 9:00'da yürümeye başladık. Yol ayrımında daha az belirgin sağ tarafı takip ederek, geçen yaz yakılan dozerlerin sağındaki sırtın üzerine çıktık. Sırtta doğru yükselmeden önce geçtiğimiz yatay kulvarlarda kar yer yer bel boyu bataktı. Sırtın arkasındaki 3.000m yükseklikteki küçük yaylada mola verip Iğdır Deresi'ne doğru ilerledik. 3.200m'de kampımızı attık. Yürüyüş boyunca hava şiddetli rüzgarlı ve az kar yağışlıydı.

21 Şubat: Dinlenme günü. Öğlen başlayan ağır kar yağışı sabaha kadar devam etti. Rüzgar orta şiddetteydi.

22 Şubat: 10:00'da hareket ettik. Aynı irtifada sol tarafa doğru 2 sırt geçip klasik rotaya girdik. Belirgin yolun sağ tarafındaki kayaların üzerinden 15:00'de 3.750m kumluk kamp alanına ulaştık. Yürüyüş boyunca açık hava ve orta şiddetli rüzgar, gece rüzgarsız ağır kar yağışına döndü.

23 Şubat: Dinlenme günü. Hava az rüzgarlı, yağışsız ve açık.

24 Şubat (Zirve Günü): 3:00'de 3.750m kamp alanımızdan hareket ettik. Aşırı bataklık kar nedeniyle belirgin yolun sol tarafındaki kayaların üzerinden ilerledik. Sis nedeni ile rotadan çıkıp sola kaydığımızı, 4.200m kamp alanının sol tarafındaki sırtın altına geldiğimizi, ancak sisin 1-2 dakika dağıldığı bir anda fark ettik. Sol sırttaki 2 kar yüklü kulvarın ortasındaki kayaların dibinden yükselerek sırtın üzerine (4.100m) tırmandık. Bu bölümde krampon gerekti. Sırtın üzerinden sağa doğru devam ederek 4.200m kamp alanının yukarısındaki sırt hattının sol kenarına, oradan da üstüne tırmandık ve 7:30'da klasik rotaya 4.250m'de tekrar bağlandık. Kayalar arasından yükselerek baba yerine kullanılan direkleri takip ettik. Dik eğimde tırmanış ile 11:30'da 4.650m'ye ve 12:30'da 4.800m'ye vardık. Bu noktadan sonra sürekli krampon kullanıldı. 13:15'de 4.950m'de yan geçişe geldik. Bu noktadan sonra batonları toplayıp kazma ile devam ettik. Önü zirvesinden yan geçişe doğru uzanan kar-buz bloğunun kornişlerinin az olduğu ve yüksekliğinin 2m kadar az olduğu bir noktadan dikey tırmanarak bu bloğun üzerine çıktık ve platoya devam ettik. Yan geçiş için taşıdığımız herhangi bir teknik malzemeyi kullanmadık. Platoyu geçip az eğimli son 100m tırmanışı tamamlayarak 14:00'de 5.137m zirveye ulaştık. Kısa foto çekimi ve birbirimizi tebrikten sonra inişe geçtik. Yan geçişe kadar hafif tempo koştuk. Aynı şekilde teknik malzemeleri kullanmadan backclimbing ile bloğun üstünden indik ve kazmaları toplayıp batonları çıkardık. 4.750m'den sonra kramponları da çıkararak klasik rotadan devam ettik ve 16:30'da 4.200m kamp alanına vardık. Bel boyunu aşan aşırı bataklık kardan ilerleyerek 17:30'da 3.750m'deki çadırımıza ulaştık. Sabah hava aydınlanıncaya kadar sisli, kar yağışlı az rüzgarlı devamında açık rüzgarsız, 12.30'dan sonra güçlü rüzgar, yağışsız ve parçalı bulutlu, zirve platosu ve zirvede çok şiddetli rüzgar ile ara ara bulut geçişi görüşü engelliyordu ama yağış yoktu.

25 Şubat: 11:00'da iniş için hareket ettik. 15:00'de Eli Köyü'nde Cuma ile buluştuk. 16:00'da Doğubayazıt'da İsfahan Otel'e vardık. Yürüyüş boyunca hava açık ve yağışsız, az rüzgarlıydı. Akşam Doğubayazıt'da orta şiddette rüzgar başladı.

26 Şubat: Sabah İsakpaşa Sarayı ziyareti yaparken şiddetli rüzgar ve az kar yağışı vardı. Öğlen ilçe jandarma faaliyet raporlama ziyareti yaptık. Akşam üstü kar yağışı artıp Kars servisi iptal olunca minibüs ile Iğdır'a geçtik ve Olimpos Otel'e yerleştik.

27 Şubat: 6:00'da Iğdır'dan Kars servisine bindik. 9:15'de Kars'dan İstanbul Sabiha Gökçen Havaalanına kalkan uçağa bindik.

Detay:

Kuzey'den tırmanma hayalimiz, izin verilmeyince suya düşmüştü. Bu haberden Volkan ile Güney'den çıkarız diye konuştuk ama 8 kişilik ekipten birer birer iptal edenler sonrasında sadece ikimiz kaldık. Birbirimizden kesin teyit aldıktan sonra, faaliyetten 2 hafta önce Güney

için izin başvurumuzu yaptık. Telefonda Kaymakamlık görevlisi izin tamam birazdan jandarmaya fax çekeceğim dediğinden, tekrar teyit alma ihtiyacı duymadan yola çıktık. Doğubayazıt'da jandarmaya geldiğimizde izin henüz gelmemişti. Biraz tedirginlik ile beklediğimiz yarım saat içinde fax bulundu ve tebliğ-tebellüğ işlemlerini tamamladık. Amacımız olabildiğince erken rotaya girmektir. Yukarlarda hava kapalı gözükse de biz ilk kampımıza kadar çok rahat ilerledik. Burda beni bir sürpriz bekliyordu. Markasını duyunca hiçbir tereddüt yaşamadığım Volkan'ın Marmot çadırı, tek katlı ve küçük bir çadırı. Sadece ocağın sığabildiği ufak ve alçak bagajı ile bu çadırda, önümüzdeki 1 hafta boyunca Volkan ile beni yapışık siyam ikizleri gibi bir hafta bizi bekliyordu. Faaliyet sonunda bu çadırın adı gibi sadece alpinist faaliyetlerde max. 1-2 gecelik kullanılması gerektiğine karar verdik.. İkinci gün akşam soğuşuna yakalanmadan kamp atabilmek için yüksek tempo yürümeye çalıştık ama bataklık pek izin vermiyordu. Bunun dışında Volkan'ın gözlükleri artık buğ yapmaya başlamıştı ve tabii ki çıkarmak zorunda kaldı. Benim de bu rotada ilk tırmanışım olduğundan, görmeden yaptığı rota yorumlarını kesin doğru kabul ettim. Volkan yorumuyla asıl rotadan biraz sağa kaçmamız sonucunda İğdır deresinin alt ucunda 3.200m'de kampımızı attık. Havanın kararmasına 1 saat vardı ve hemen yemek işine koyulduk. Bu sırada Cuma bizi aradı ve çok sağa kaçtığımız söyledi. Şaşkınlıkla nasıl bildiğini sorduk ve kardeşinin bizim yanımıza bir turist getirdiğini öğrendik. Tomas 3.000m'den bizim çadırı görünce tek başına yürümeye devam etmiş ve yürüyüşünden süper kondüsyonlu olduğu belli, Litvanya'lı bir arkadaşı. Bizim bataklıkta iz açacak birini bulduk, rahatız gibi yorumlarımız çadır bile kuramadığını öğrendiğimizde suya düştü. Üstelik kafa lambasının pillerini de düşürmüş ve yedeği yok.. Bizim ertesi gün dinleneceğimizi ve aynı yerde kalacağımızı öğrendiğinde yüzü düştü ama yorum yapmadı. Ertesi sabah ise daha biz tulumlardayken sürekli etrafta yürüyor, ayak sesleri benim sinirimi bozuyordu. Sabah sabah ne diye çadırın etrafında sürekli dönüyordu ki.. Acaba İngilizce küfretmeden nasıl laf sokulur diye düşünerek çadırdan kafamı çıkardığımda çadırını topluyordu. Sorduğumuzda gece şartların çok zorlayıcı olduğunu ve dayanamayacağını belirterek ineceğini söyledi. Üstelik telefonla haber verelim, seni Eliköy'den alsınlar teklifimizi de reddetti. Akşam, Volkan ile kondüsyon herşey değildir diye yorum yaparken, telefon çaldı ve bize Tomas nasıl diye sordular. Yarım saat sonra bulundu haberini alıncaya kadar, ahhh Tomas aahhh diye söylenip durduk.. Ertesi sabah Volkan'ın 3.200m kampı hemen arkasında dediği sırtın üzerine tırmandık. Amacımız klasik rotaya bağlanıp, bizden 1 gün sonra rotaya giren Ytüdak'dan Anıl'larla buluşmaktır. Hayalimiz, Volkan'ın çok sağlamdırlar diye bahsettiği Anıl ve Bora'nın açacağı izden rahatça yürümektir. Ama 3.200m kampını göremiyorduk. Volkan demekki bir sırt sonraymış, neyse çığ hattına girmeyelim 200m kadar inip 3.000m'deki kayalık bölümden geçip klasik rotadan tekrar çıkarız yorumu, benim şiddetli karşı çıkışlarım sonucunda geçersiz kaldı ve karşı daki sırttaki güvenli kayalık bölüme doğru gitmeye başladım. En az battığımız yerde kar, dizimi aşır bacaklarıma geliyor, hissettiğim serinlik aslında hoşuma gidiyordu. Bu hoşlanma 4.200m kamp alanına gidiyoruz diye yürürken 3.750m'ye varalım yeter şeklindeki yorumlar gibi sonradan değişecekti. Klasik rotayı en sonunda görmüştük ama arada geçmemiz gereken eğimsiz bir kar hattı daha vardı. Anıl'ları aşağıda bulutların arasında birkaç dakikalığına görebiliştik. Onların bize yetişmesi için biraz daha düşük tempoda gidiyorduk ama bir türlü o bulutların üzerine çıkamadılar. Ya da biz göremiyorduk. Acaba bu sefer de sola mı kaçtık? GPS'e bakalım abi nerdeyiz.. Eğim arttı, çantalar ağır, Cuma günü fırtına varmış kesin inmiş olmalıyız derken bir kayanın kenarına tüm fazla yiyecek ve çöplerimizi gömdük ve devam edip 3.750m kumlu kamp alanına vardık. Anıl en sonunda telefonunu açtı. Bataklık nedeniyle 3.400m de kamp attıklarını ve fırtınada olduklarını söyledi. Biz ise bulutların üzerinde açık havanın ayazında üşüyorduk. Sabah ise çadırdan çıkabilmek için havalandırma deliklerinden kapının üzerindeki karları süpürmemiz gerekti.. Yeni bir dinlenme günü, ye iç yat enerji topla yarın büyük gün. Fırtınadan önce zirve yapabilmemiz için mecburen

3.750m'den zirveye gidecektik. Zaten bu ağır çantaları 4.200m'ye bataklıkta yürüyerek çıkarmak hiç işimize gelmiyordu. Anıl'ların dönmeye karar verdiklerini öğrendiğimizde akşam yemeği için pastırmayı hazırlıyorduk. 140 gramlık, çemenleri ayıklanmış ve dilimlenmiş pastırma bizim için lükstü. Kokusu ise felaketti. Acaba bozulmuş mu diye tadına bakarken atmaya karar verdik ama Volkan pastırmayı attığımızı üzüldüğünden mi, yoksa çok tattığından mı bilinmez bir mide sorunu yaşamaya başladı. İlaç falan da toparlayamadı ve uykusuz bir gece geçirdi. Saat 01.00'de kalkıp kahvaltımızı yaptık. Büyük çantanın şapkasını zirve çantası olarak kullanacağımdan, kramponları en baştan ayağıma takmayı planlıyordum. 02.00'de çadırdan çıktığımda bir sürpriz daha beni bekliyordu. David'den aldığım kramponların sadece taban uzunluğunu kontrol etmişim. Evet bu botlara uygundular ama botun bileği kalın olunca, kramponun perlonu kısa kalmıştı. Soğuk parmaklarla perlon düğümleri ve uzatmalarla uğraşınca 03.00 gibi ancak yola çıktık. Volkan vadinin sol tarafındaki taşlara kadar iz açıp 10 dakika sonra bayrağı bana devretti. Midesi hala bulanıyordu. Karda batmak yerine kaya parçaları üzerinden tırmanmak daha işime geliyordu. Hem zaten ne rota görünüyordu ne de başka birşey sis içinde arada bir Volkan'ın çok solda kalma uyarılarına göre sağa doğru ilerlemeye çalışıyordum. Derken 1-2 dakikalığına bulutlar dağıldı ve kendimizi vadi hattının sol yamacında dik kar kulvarlarının altında bulduk. Asıl rota diğer yamaçta ve gitmek için geçmemiz gereken vadinin dibi derin bataklıkla doluydu. Karşımızda kornişli, dik bir kar kulvarı ve solumuzda da 2 tane aşırı kar yüklü dik kulvar vardı. Rotayı karıştırdık, faaliyet iptal vs. derken solumuzdaki 2 kar kulvarının ortasındaki kayaları izleyerek tırmanmaya başladık. Kayaların arasında 3-4m lik kulvar kesikleri yapsak da hava daha aydınlanmadı ve soğuk diye içimiz rahattı. En son oldukça büyük bir kaya kütesinin altında durduk. Yine bir karar anı. Kayanın yanları benim boyumu aşan toz kaz birikintisi ve geldiğimiz yol da ininceye kadar hava aydınlanacağından riskli idi. Kulvarın nispeten üstüne yakın olduğumuzdan 6-7m'lik yatayda keserek geçmeye karar verdik. Göğsüme kadar gelen toz karın altında kramponlarımla dik buza Fransız basıyordum ve Volkan'dan ipi çıkarıp, benim emniyetimi almasını istedim. Volkan tecrübelerine dayanarak gerek yok desede 70-75 derece eğimli ve o kadar kar yüklü kulvarda kesmek hiç hoşuma gitmemişti. İnsan ister istemez çığ indirsem nereye giderim? Acaba şu 50m aşağıdaki kayalığa gelmeden dururmuyum diye düşünüyorum. Neyse kulvarın üstündeki sırta çıktık. Volkan'ın kulvarı kesip yanıma geldikten sonraki Yusuf Yusuf konulu konuşmalar, tecrübe değil üşenme nedeniyle ip açmamış diye düşündürüyordu. 4.200m kamp alanına doğru sağ tarafa yaklaşık 100m yürüdüktan sonra bir sürpriz daha yaşadık. Kramponun perlonları ile uğraşırken sırtımda taşıdığım 1 litrelik sıcak kar suyuna çay atmadığımızı hatırladık. Volkan'ın 0,75 litrelik sıcak izotonik içeceğini paylaşarak devam ediyorduk. Volkan'ın gözlüğünün olmayışı ve GPS'teki yükselti eğrilerine göre yorumlarını, patika hattına benzettiğim bir yerleri göstererek eliyor ve önden iz açmaya devam ediyordum. Biraz daha yükselince gördüğümüz 1 baba ve sisin iyice açılmasıyla yukarlarda gördüğümüz bir direk asıl rotaya tekrar birleştiğimiz habercisiydi. Artık attığım her adım benim için ilk defa ayak bastığım yüksekliği ve bunu vücudum bana hissettiriyordu. Volkan'a da öne geç iz aç diyemiyordum çünkü uykusuzluk ve mide bulantısı nedeniyle zaten bitmiş görünüyordu ama arkamdan geliyordu. Aramızdaki mesafe fazla açılсын diye beklerken dinlenip, enerjimi topluyor ve iz açmaya devam ediyordum. Volkan arada bir seslenip biraz sağa, biraz sola şeklinde beni yönlendiriyordu. Dik tırmanmaya devam ederken birden solumuzda kocaman bir plato gördüm. İşte dedim önümdeki gereksiz dik yer İnönü olsa gerek, plato orda. Arada bir yerde de yan geçişi görsem heralde diye sola yöneldim. Volkan'ın sesiyle yine bir hayal kırıklığı. O plato başka plato imiş.. Dik tırmanış bittiğinde ve 3. direğe vardığımızda bataklıkta kurtulmuş sert kar üzerinde kramponlarımızla ilerliyorduk. Sol taraf az önceki platoya doğru sisli bir derinlikten oluşurken, zirveyi gördüğüm sağ tarafa doğru yavaş yavaş yöneliyordum. Biraz sağımızdaki korniş üzerine çıkmadan, sert karın oluşturduğu koridor hattında ilerliyordum. Artık ara ara

gelen bulutlardan görüşümüz tekrar kapandığından Volkan ile yakın yürüyor ve 8-10 adımda bir soluklanma molası veriyorduk. En sonunda yan geçişe geldik. Ben buz vidaları ve diğer teknik malzemeyi hazırlarken Volkan'a da üşenmenin anlamı yok abi en sonunda o ip çıkacak çantadan diyordum ki, Volkan'dan ip açmıyoruz diye bir yorum geldi. İnönü'den yan geçişe doğru uzanan, bizden tarafı kornişli buz duvarının alçak kısmında üzerine çıkabileceğimiz kadar bir aralık bulmuş ve altında batonları çantasına bağlıyordu. Şaşkınlık içerisinde yan geçişe çok yakın 2m'lik buza tırmanışını izledim. Sonra güvenemediğim kramponları front point kullanarak ben de peşinden gittim. İşte kocaman platoda kramponlarımızın buz üzerinde çıkardığı rahatsız edici seslerle ilerliyorduk. Volkan'a sordum GPS irtifaya ne diyor? 5.000küsür metre. Tamam dedim son 100m'yi çıkmasam da gam yemem, ne zaman dönelim dersin benim için OK. Artık aldığım nefes bana birşey ifade etmiyordu. Sık sık bir dakikalık duruşlarla nabzımın sabit kalmasını sağlıyordum. Artık üzerimdeki kıyafetler ortam şartlarına dayanamamış ve beni üşütmeye başlamıştı. Zirveye son metreleri titreyerek atmış ve ara ara bizi içine alarak geçen bulutlar ile zirvede Volkan'ın gelmesini beklediğim 1 dakikada manzaraya bakakalmıştım. Volkan'ın ile birbirimizi tebrik edip sarılıyor, kahkahalar atıyorduk ama bunlar bile beni nefes nefese bırakıyordu. Dönüşte yan geçişe kadar hafif tempo koşu ile giderek ısınmaya çalıştık. Aynı şekilde ip açadan buzdan indiğimde sol kramponum artık tamamen atmıştı. Önceki seferler gibi zorlayarak yerleştiremedim ve iniş boyunca tek krampon ile devam etmek zorunda kaldım. 4.600m'de rüzgar kesilince kısa bir mola verip, manzara keyfi yaptık. Burdan sonra Volkan'ın zirve heyecanı da geçmiş ve artık mide bulantısından dik duramaz hale gelmişti. Amacımız hava kararmadan çadıra varmaktı. Yorgun olsam da kayalarda kayıp durmak yerine karda batmayı tercih edip hızlı bir şekilde iz açıyordum. Ne zaman dönüp baksam oturmuş beni izleyen Volkan aramızdaki mesafeyi bir şekilde koruyordu. Günün son ışıklarıyla çadıra girip, yol boyunca sırtımda taşıdığım sıcak su ile çorbalarımızı yaptık. Jandarmayı aradığımda telefondaki askerin hemen benim ve Volkan adını söylemesi, nasıl olduğumuzu ve nerde olduğumuzu sorması aslında beni şaşırtmadı. 15 saattir telefonlarımız kapalıydı ve merak edip Anıl'ları, Cuma'yı ve bizi defalarca aramışlardı. Alpinist çadırda son bir gece sonrasında ertesi gün inişe geçtik. Zirveyi kaplayan bulutları gördükçe fırtına çıkmadan inme isteğimiz artıyordu. Yolda bıraktığımız yemekler için biraz aransak da hızlıca iniş yaptık. Derin karda görünmeyen kayaların arasına basıp kaç defa düştük hatırlamıyorum ama parçalanmış tozluklar, yamulan batonlar, salopedimin yırtılan dizi gibi olumsuzluklar moralimizi bozuyordu. Eliköy'ü geçince durup Cuma'yı beklerken geçtiğimiz 7 günlük kokumuz ile dalga geçiyorduk. Akşam yemeği olarak restaurantın menüsünde ne varsa yedik ve kendimizi rahat yataklara attık. Nedense bana rahat battı ve uyuyamadım ama yine de mutluyduk. Doğubayazıt'da migrosun üzerindeki cafe'de haftasonları verilen açık büfe kahvaltı, İshak Paşa Sarayı ziyareti, jandarmaya uğrayıp rapor yazmamız sonrasında iptal edilen servis nedeniyle Iğdır'a geçtik. Yine bir dünya yemek yedik. Hatta birkaç değişik yerde peşpeşe akşam yemeği yedik. Ertesi sabah az bir gecikme ile kalkan uçağımızda Kaçkarlar'ın manzarasını izleyerek İstanbul'a döndük.

Faaliyet boyunca aldığımız riskler, aldığımız zevkin yanında anlamsız gibi görünse de, hem karar aşamasında hem sonrasında yaşadıklarımız ile bize oldukça tecrübe oldu. Herşeye rağmen jandarmanın 2011 yılı denemelerinde ilk zirveye çıkabilen sizsiniz diyerek bizi tebrik etmesinin gururunu yaşıyoruz..

Sinan Kutlutan